

Altın Yol

– safdeha · 11 Ocak 2016

Mutluluk dediğimi elime alsam ne kadarı benim olur ki? Yarın olsun diye umutlarımı tükettiğim ve sonunda yakaladığım bu mutluluk, yanına varınca ne kadar küçülüyor. Onu elde etmek için kaç takla atarken, ne tavizler verirken, mevsimleri düşünmezken havalara zıplayacağıma üzülüyorum şimdi, neden? Yine yarın olsun diye sızlanıyorum. İçimde heyecanlar ölmüş, uyku haram olmuş, sinirli dolaşıyorum evin holünde. Kısa gidişim oda kapısıyla son buluyor aniden, gidiyor geliyor, dönüyor yine dönüyorum, ama rahatlamıyorum. Çarpıyorum duvarlara, tenim acıyor, ruhum cabası...

Ne gelecek saniyelerin garantisi var, ne hayallerim gerçek olsun diye beklemenin faydası... Kısaldıkça metre karesi odamın hücresinde, özgürlüğü hayal eden mahkûmlar gibi ruhumda daralıyorum. En sonunda anlıyorum ki, çok okumak, çok hayal kurmak, çok yemek değil derdim. Benim derdim, heyecanla birinciliğe koşan atlet olabilmek, bilinmeyeni keşfetmek... Keşfedene-ipi göğüsleyene kadar bilinmeyeni iştahla yaşamak ya da bilinen hedefleri ispatlayabilmek adına sona varmak. Ama bunu karınca kararınca yaşamak, acele etmemek, plan çerçevesinde ve kendime zarar vermeden, başkalarının da yararına yapmak gerekiyor. Savaş meydanında, kahraman desinler diye ölmek yerine, inançların uğruna bedeni karşılığında şehit olarak, sonsuza koşmak demektir bu.

Eline çöl kumlarını alsan, yine aldığının tamamı dökülmez yerine! İster istemez doğayı değiştiririz. Bunu herkes yapsa, o kumlar yer değiştirir, çöl değil taşlar görünür kumun yerinde. Bir çiftçinin toprağı sulayacağım diye, bitki için gerekli olan on santimlik toprak tabakasını akan suyla alıp o toprağı taşıdığı, ektiği tohumu bile yetiştirilemez hale getirdiği zavallı bir çaba yerine, o toprağı damlama yöntemiyle su vererek suyun toprağı temasını yavaşça sağlayarak tarımın maksimum faydasına zemin bulmaktır bu. Yaşam, bir yarış değil, onu süresi içinde en iyi biçimde damlama örneğinde olduğu gibi sabırla kullanabilmektir. Bu heyecan dediğimiz bize ve bizimle paylaşana yarar sağlamalıdır ki, toplumsal faydası nedeniyle sonuç unutulmaz olsun. Eğer sadece kendimiz için yaşarsak, sonuç her zaman hüznü ve sıkıntı ile noktalanır. İnsan ne yaşarsa, yaptıkları başkalarına faydalı değilse, çok büyük sorun üretir sonuçları.

Yarışmada birinci olan kişi, kendisi altın madalya alırken, onun yarıştığı memleketi de övünç duyar, prestij kazanır. Bu sonuç, yaşadığı memleketinde, her kişi tarafından mutluluk ile değer bulur. Kişi nereye giderse gitsin başarılı ve heyecanlı yolunun anıları daima yaşatılır. Gelecek nesle bu yol, örnek olur. Eğer kişi, başkalarının üstüne basa basa bir hedefe tırmanıyor ve çok kazanıyorsa, en son geldiği hedef ona der ki, "artık bitti hedefin ve heyecanında, şimdi düş aşağılara, düş yakamdan..." bu safhadan sonra, kişi iflas eder; bencil davrandığı için, çok kişiyi üzdüğü için, kimsenin yüzüne bakamaz, yapayalnız ortalıkta kalır.

İşte bu yol İslam dininin tarif ettiği altın yoldur. İnsan karşılıksız ne verirse gerçekten kazanmıştır. Vermeden kazandım dediği, biriktirdiği, garanti gördüğü dünyalık onun değildir, asla da olmaz. İnsan paylařtıķça heyecan duyar, verdikçe mutlu olur. Allah verdikleri ile ne kadar cömertse, kulu da böyle cömert olmalıdır. Bu yolu izleyenin etrafı açılır, at eyeri gözlüklerinden, ön yargılarından kurtulur. Dünyayı unuttur, gerçek âlemi hayal eder ve umutlarını bu dünyada bulmak yerine gerçek aşka kavuşma arzusu ve heyecanıyla geçirir. Altın yolda, hiçbir şey ölmez.